

# TEATRE

En aquest número del «Baix Montseny» dedicat a recordar les coses del temps passat, del temps que nosaltres, la joventut, no ha viscut i que tan necessitats estem de que se'ns dongui a conèixer, ja que és la nostra història, modesta si voleu, però al capdavant nostra i per això l'hem d'estimar i hem de sentir la necessitat de conèixer-la i aprofitar-nos de les experiències viscudes pels que han sigut joves abans que nosaltres i que com nosaltres han vibrat i han sentit les inquietuds que també ens mouen avui.

Doncs hem volgut també en la secció teatral recordar les activitats artístiques que es portaren a terme 50 anys endarrera i que eren l'esplai i diversió dels nostres pares i avis. Per això hem comptat amb la inestimable col·laboració del conegut i popular com a actor i cantant, Joan Recarens, que s'ha posat a la nostra disposició per a contestar-nos i informar-nos de totes aquelles coses que nosaltres hem considerat d'interès per als nostres lectors.

Les primeres referències que tenim, ens traslladen a la primera dècada d'aquest segle. En aquell temps... el teatre que es feia a la vila estava representat per un grup d'homes sols; no deixaven actuar a les dones. Formaven part d'aquest grup, en Mateu Sansa, en Pau Vinyes, en Pep de ca la Pona, en Josep Coromines, etc.

Va ésser llavors que un capellà molt actiu i estimat per tots els arbuciençs, que estava com a beneficiat a la nostra Parròquia, Mn. Manuel Feliu, va organitzar un grup entre els petits, que també actuaven en el Centre alternant amb les representacions dels grans.

Es representaven obres i sarsueletes compostes i dirigides pel mateix Mn. Manuel. Aquest grup actuava sota el nom de «Patronat Infantil».

Llavors es donaven representacions cada quinze dies o tres setmanes. Hi havien uns dies assenyalats on era obligat fer comèdia, com és: Sant Josep, Tots Sants, Nadal amb els «Pastorets». Si alguna obra havia tingut molt èxit es repetia, en alguna ocasió més d'una vegada i més de tres i tot.

Les que tenien més èxit solien ésser les sarsueles compostes pel mateix Mn. Manuel. Encara que el públic omplia el local a cada representació, els guanys no eren molt crescuts, ja que es feia pagar d'entrada uns 30 ó 40 cèntims, i una gran part del públic, que era mainada, entraven amb l'assistència del Catecisme, per això inclús alguna vegada Mn. Manuel havia de cobrir gastos de la pròpia butxaca.

Quan Mn. Manuel va marxar, deixant el grup que ell havia format amb els petits, que ja no eren tan petits, doncs havien passat uns quants anys, es va cuidar d'ell un altre capellà dit Mn. Anton Serras, però ja no amb l'eficàcia i empena del primer. Més

enllà el grup va anar sol amb la col·laboració de tots, però sense tenir ningú representatiu al davant.

Al principi totes les funcions es feien al Centre Catòlic pel Patronat titular. Més enllà es feia també al local que hi havia a cal «Xic», en el Sorray, seguint sempre el mateix grup que actuava en el Centre.

També alguna vegada se n'havia fet al «Casino» per part de companyies forasteres. Més enllà es va formar també un grup teatral afincat en el «Casino», que el portava el senyor Bossom i que ja feien obres mixtes, fent venir artistes (actrius) de Barcelona, per a representar els papers femenins. Ara bé, sempre va ésser al Centre on es varen representar amb més regularitat tota classe de funcions.

Inclús s'havia anat a fer representacions teatrals a fora d'Arbúcies. El grup del Centre es va traslladar dues o tres vegades a Sant Andreu, barriada de Barcelona, on va recollir els millors èxits de la seva història, quedant molt contents els barcelonins de l'actuació del nostre grup, en especial per la representació de la sarsueleta: «Els dos didots», que va tenir amb Salvador Riumalló i Joan Recarens uns intèrprets fenomenals.

Per acabar, els oferim una entrevista amb Joan Recarens, parlant del que ell estima més, el cant, ja que ho ha demostrat sobradament dedicant les millors hores de la seva vida a aquesta activitat que, en part, gràcies a ell, ha conegut temps d'esplendor a la nostra vila.

—Recarens, tot i que coneixem la vostra dedicació al teatre, sabem bé que la vostra gran afició, el que heu practicat més a gust i no hi heu regatejat esforç, ha sigut el cant. No és així?

—Sí, durant tota la meua vida ha estat la més gran afició meua.

—Quan vàreu començar a cantar? Com es va desvetllar la vostra afició?

—A l'edat de set anys, que em va agafar Mn. Manuel per a actuar en una sarsuela. Des de llavors que he continuat cantant, en el teatre i en l'església, oficis, processons, etc. Quan tenia 13 ó 14 anys, vaig aprendre l'ofici de Nadal, que es canta encara avui.

—Des de llavors fins ara passat molts anys; sempre heu format part, durant aquests anys, dels coros o agrupacions corals que s'han format a la vila?

—Sempre allà on s'ha fet un Coro, jo hi he anat i he posat tot el meu esforç perquè tot sortís el màxim de bé.

I aquesta és la realitat, doncs almenys del nostre record, el nom de Recarens ha estat associat a tot el que ha sigut activitats corals a la nostra vila. Continuant amb l'entrevista, li preguntem:

—Això vol dir que heu passat una gran part de la vostra vida cantant, cantant per esplai dels demés. Creieu que se us ha reconegut el mèrit, indiscutible, d'haver portat la veu «cantant» durant tants anys en aquesta activitat tan digna i lloable com és